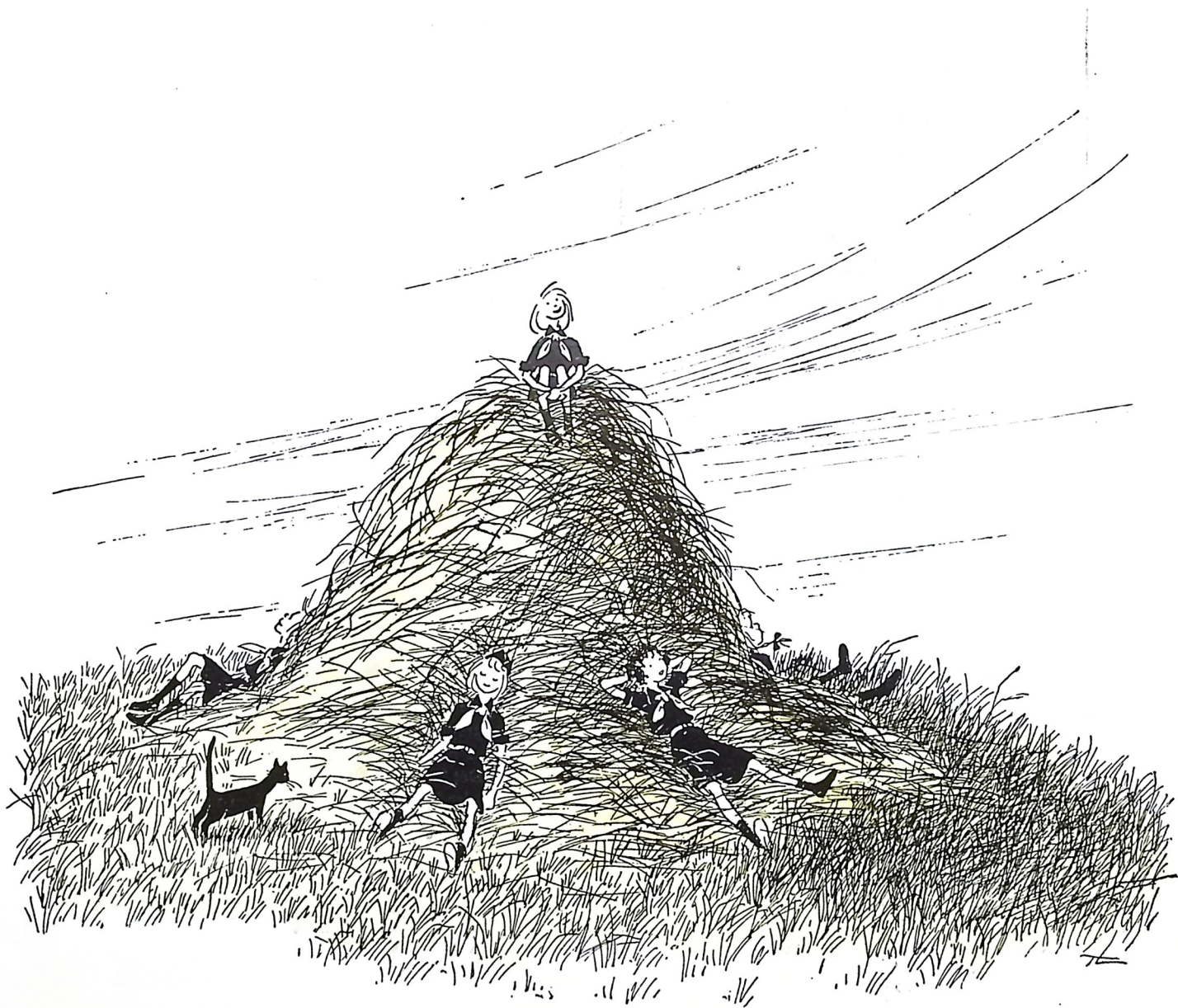

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 5 ★ JUNI 1948 ★ 31. AARGANG

*Naar Hylden staar i Brus
om hver en Bøndes Hus,
og Sydens store Fugleskare kommer —
naar Sang og Hanegal
gir Lyd i Eng og Dal ...
da blaaner lys og glad den danske Sommer.*

*Vor Strand er lav og klein,
en upaaagtet Egn,
men her hvor Havets Brus staar ind ad Porten,
gik vi i Krigens Tid,
da hver en Vind bar hid
de mørke Drøn af Verdenskrigens Torden.*

*Og her var Sommerfred,
ja, Blomsterherlighed,
og klare Kilder randt i Danmarks Have ...
Vi hørte Miner sprang,
men alle Fugle sang,
og Brombærranker hang om Kæmpegrave.*

*Da sank vort Øje ned
mod al den Herlighed,
der upaaagtet laa for vore Fodder ...
Vort Øje stod i Brand
med Tak til Danmarks Land,
og Sang brød frem fra Hjertets dybe Rodder.*

*Velsignet hvert et Straa,
som Solen skinner paa,
som staar og blir til Brød for danske Munde ...
Velsignet hver en Regn,
som suser over Hegn
og skaber Liv, mens Riger gaar til Grunde!*

*Og hvilke Verdenskaar
der siden forestaar,
og hvilken Storm og Sø der siden kommer ...
vi finder nok paa Raad.
Vi er i samme Baad
og alle Børn af samme danske Sommer.*

Harald Bergstedt.

Kære Spejdere!

Om nogen spurgte jer: „Hvad er det bedste ved spejderarbejdet?“ er jeg sikker paa I vil svare „lejrlivet“. Det har I talt ret i, og det er mere end det, det er det vigtigste! Baden-Powell var en klog Mand, og i sin berømte sentens „spejderliv er friluftsliv“ har han nedlagt megen visdom. Menneskets forhold til naturen har altid været positiv fra de første dage. Ved at lægge spejderarbejdet i naturen vil B.-P. dermed vise os paa sporet til de store inspirationskilder der findes. Han vil, at vi derude, borte fra al teknik og mekanik som til daglig omgiver os, skal prøve vore kræfter, stole paa os selv og drage vore egne erfaringer af den maade vi handler paa. Han vil, at vi i det lille samfund, troppen udgør, skal hjælpe og støtte hinanden, opleve kammeratskabet og praktisere spejderloven. Til livet i lejren dygtiggør I jer i arbejdet med prøverne paa vinterens patruljemøder. Det er godt at være forberedt, og at det ikke er helt omsonst at binde knob med lukkede øjne, opdager I, naar I en mørk nat maa ud og ordne knækkede barduner paa jeres telt. Men forberedelserne til lejren ligger ikke alene i personlig dygtiggørelse, det ligger ogsaa i hele den indstilling, I indtager overfor de forarbejder, som skal gøres inden lejren. Maaske synes I, at det maa være jeres tropsførers opgave at tilrettelægge lejren, at pakke og regne ud, hvor meget I skal have med af telte, kokekar og madvarer.

Det paahviler hende at sige, hvad I skal bestille, hun skal kort og godt sørge for, at lejren bliver den store oplevelse, det store eventyr for jer.

Ak, kære spejdere, det store eventyr, det kan man ikke faa serveret af selv den dygtigste tropsfører. Det store eventyr, det nybyggerliv, som det er at skabe et lille ordnet samfund paa en græsmark, maa I være med i fra den første begyndelse hjemme i tropslokalet, af hele jeres vilje, med hele jeres sind og hjerte. I lejren, hvor I lever tæt op ad hinanden og meget let faar øje paa hinandens svagheder, gælder det om af bedste vilje at være en god kammerat, en hjælpsom og villig spejder. Meget kan klares med et venligt smil og en haandsrækning.

Det store eventyr, den store oplevelse i lejren kan være forskellig for troppens spejdere. Det kan ligge i en spændende øvelse, i noget tropsføringen læser eller taler om i baalets skær. Det kan ligge i en samtale med en god kammerat — men det kan ogsaa anes, naar I en morgen gaar gennem det dugvaade græs, mens lærkerne synger dagen ind, eller naar I ligger paa maven i en græsmark og ser smaa kryb mellem straaene og mærker duften og varmen fra en frodig jord — det kommer blot an paa, om I forstaar at tage imod, om I møder i lejren med et aabent og villigt spejdersind.

Grethe.

Gerda Boeck

Inger Ehlern-Møller

Karen Meulengracht

Grethe Lund

DEN NYE DISTRIKTSCHEF-ORDNING og Distriktscheferne selv?

Efter de nye love for korpset, som blev vedtaget i november 1947, er divisionerne over hele landet blevet ind delt i 5 distrikter, som hvert skal ledes af en distriktschef.

Hvad disse distriktschefer skal arbejde med, vil blive nærmere fastlagt i de nye bestemmelser, som sammen med de nye love vil blive til en helt ny, lille „love og bestemmelser“, men der vil blive mange opgaver for dem inden for distrikterne, f. eks. føreruddannelse og tilrettelæggelse af foretagender, som skal være for alle de divisioner, der hører sammen i distriktet.

København er et af distrikterne; men endnu har man ikke valgt nogen distriktschef her, fordi den, der er foreslået, har bedt om hun maa vente med at svare til efter-aaret, selv om ordningen er traadt i kraft.

Gerda Boeck i Roskilde, der har været divisionschef for den største division i landet — Hroar division med 702 spejdere — skal være distriktschef for Sjælland udenfor København, Fyn, Lolland-Falster og Bornholm med om liggende øer. Hvormange det er, er der ingen, der rigtig ved, men hun selv regner kun med, at det er de beboede!

Boeck er lærerinde og har saaledes altid haft børn om sig, saa det at være spejder er en ganske naturlig ting for hende. Boeck skrev til mig en dag, at i grunden syntes hun nok, det var lidt vemodigt at skulle glide bort fra alle pigebørnene og overtage distriktschefstillingen, men paa den anden side kunde hun godt indse, at de yngre førere skal ind paa de pladser, der nu bliver ledige — og saa havde hun jo minderne lige fra 1921, da hun blev spejder og op igennem alle disse rige aar. Der er tropsfæretiden, hvor man var kammerat med børnene udenfor skolen og mange gange lærte dem at kende paa en helt anden maade, end man kendte dem som deres lærerinde, og det syntes jeg lyder meget sundt, hvis I tænker jer om, mon I saa ikke mange gange er helt anderledes, naar I slipper ud af skolens port og kan smide skoletaske og skolebøger og smutte i jeres uniform til patruljemøde?

Der er divisionschefstiden, hvor Boeck skrev, at hun tænkte tilbage paa alle de storartede førere, hun har arbejdet sammen med; men jeg kunde læse mellem linierne i hendes brev, at selvom hun nævnede disse to ting først, saa er det vist noget helt tredje, der i disse spejdere har haft hendes store kærlighed: Fæno. Træningslejrene dér i de dejlige omgivelser, møderne der med de unge og gamle indenfor korpset, og som det allerbedste patruljeførertræningerne, hvor Boeck igen har været midt i flokken af ivrige spejdere.

For det sydlige Jylland og Sønderjylland er Grete Lund, der er lærerinde paa døvstummeinstituttet i Fredericia, blevet valgt. Hun har hidtil været divisionschef for Olaf Ryes division. Grete kan se streng ud — men jeg kan betro jer, at hvis I husker at skrive hendes navn uden „h“, saa er I et godt stykke paa vej til at være venner med hende! — Og uden sjov er hun heller ikke. Grete har været spejder fra hun var barn og gerne vilde være det, fordi hun syntes det maatte være spændende — og det er det jo netop ogsaa. Oplever vi det ikke allesammen, hver gang vi er ude paa en spejdetur eller med til en konkurrence eller turnering?

„Lige fra det første med jeg var,
dengang var verden ikke nær saa rar,
jeg troede, jeg var flot,
for folk mored' sig saa godt,
naar jeg knejste stolt og tænkte blot:
De har vist aldrig set et saadant syn!
Uha! det kom fra himlen som et lyn
fra en gadedreng saa slem,
dette raab sig trængte frem,
som fik mig til at styrte hjem:
Spegesild — stuvede spegesild,
hvorfor gaar du dog med en saadan klud?
vi vil jo bare ha' du skal svare,
hvorfor i alverden du gaar og ser saa rædsom ud.“

Saadan sang man ved Horsens trops 1-aars jubilæum i 1919. Idag tror jeg de fleste af os er baade glade og en lillebitte smule stolte, naar vi tar uniformen paa og føler os som spejdere, men dengang, mon vi vilde ha' været mange sure „spege“sild værd, hvis man havde raabt saadan efter os? I Horsens var der imidlertid 12 piger til, det ikke gjorde indtryk paa og blandt dem vores spejderchef og saa Fib alias fru Ehler-Møller, der er divisionschef for Himmelsbjergdivisionen og patruljefører i Rove-anertroppen, d. v. s. seniortroppen, i Silkeborg.

Og de 12 spejdere i Horsens var tilmed saa heldige at have en pragtfuld fører i fru Willer, der dengang hed frøken Johanne Marie Petersen, og som jo var spejderchef fra 1920 til 1923. Fib har været spejder i Esbjerg — eller jeg skulde maaske hellere sige, at Fib boede i Esbjerg, men var spejder i troppen i Varde, der netop var startet dengang af Estrid Ott; for ogsaa dengang var der mangel paa førere, og der kunde ikke oprettes saa mange trøppe, som man gerne vilde. Fib har ogsaa været indfanget af sydjyske division under Fromses sygdom, og hun har været fung. fører i Vejle trop.

Jeg har selv været spejder i Silkeborg i et par dejlige aar. Først var Kimc divisionschef, men blev afløst af Fib, og jeg kan ikke la' vær' og sende hende en hilsen gennem disse linier, for jeg synes altsaa at hun var go' og dygtig. Men jeg kan ogsaa godt la' det sive ud, hvorfor jeg tror at arbejdet gaar saa godt og nemt for hende: hun sagde det nemlig indirekte til mig engang: aldrig har jeg været saa meget spejder som nu, og aldrig har jeg været saa glad for det som nu. Det er kærnen i hele sagen: glæden over arbejdet. Men mon ikke ogsaa Fib skulde ha' særlig store forudsætninger for at finde det, der gør livet værdifuldt i hverdag og fest? — hun er børnebibliotekar og har sin daglige gang mellem bøger, hvor hun hver eneste dag søger at lære fra sig, at man skal skelne mellem det gode og daarlige i bøger — som i alt andet — og finde ind til noget, der er godt her i verden.

Og saa skal jeg forresten spørge jer fra Fib om, hvorfor I læser bøger? Er det for at slaa en halv time ihjel, naar I keder jer, eller fordi det er nemmere at smide jer i en stol indendørs med en bog frem for at spille bold ude — eller er det virkelig, fordi I synes, det er spændende at lære om, hvorledes andre mennesker lever andre steder, og fordi I gerne vil dygtiggøre jer og finde svar paa nogle af alle de spørgsmaal, der daglig viser sig?

Karen Meulengracht, ogsaa kaldet Molly, er blevet distriktschef for Nordjylland, og her har I hendes egen betretning om sig selv o. s. v.

„Os nørrejyder falder det absolut ikke unaturligt at samarbejde, det har vi gjort i alle de aar, jeg har været her i Aalborg. Vi har altid holdt meget af at se gæster hos os, og vi har ogsaa kunnet lide at samles med kammerater i andre byer; men det var ligesom, der kom flest,

naar vi kaldte sammen til førerstævner, turneringer og simpelthen „spejderdag“ her i byen eller omegnen, fordi stedet er saa centralt — og det er meningen, at vi vil blive ved med det. Noget af det, der trænges haardst til, er en uddannelse af vore blaamejsførere, og det bliver da ogsaa det første, vi vil gøre noget for. Vi er 4 divisioner, der er slaaet sammen i eet distrikt, og divisionscheferne er lette at samle her, 2 bor i selve byen, 1 i Aabybro, kun ½ times kørsel herfra og Rete (Merete Kloch), som vi egentlig havde kaaret som distriktschef, i Hjørring — heller ingen besværlig rejse. Vi glæder os meget over, at Rete er blevet medlem af korpsets bestyrelse, for hun har i en aarrække staaet for os førere i Nordjylland som begrebet „kors“.

Spejder, jo det blev jeg i Hvidegaard trop — som voksen, hvis man ellers kan kalde en 20-aarig det. Jeg havde haft brændende lyst til det fra mit 11. aar, da alle pigerne i min klasse trak i uniform. Jeg fulgte dem i deres færd, lærte lov og løfte sammen med dem, lærte knob og hvad jeg ellers kunde tuske mig til, solgte ivrigt „mærker“ sammen med dem, og vi legede sporleg, men jeg maatte altsaa ikke, for det var sikkert kun en grille. Saa traf jeg en flok „forhenværende“ Metodistspejdere og vi tog paa teltture sammen, men det tilfredsstillende mig ikke helt. Jeg mødte „Sisser“, Hvidegaard trops herlige tropsfører, men hvor var det svært at komme ind, naar man var blevet *saa gammel*, ingen turde binde an med saadan en knark, indtil „Sisser“ en dag i marts 1926 forbarmede sig over mig — og du kan tro, vi havde herlige dage i Hvidegaard trop. For mig var det et helt eventyr, week-end-lejre med honningspande i stedet for gryder, traveture — og der kom flere af min egen aargang til. Og saa blev jeg i 1929 plantet om til Aalborg. Uha, her kom jeg fra Hvidegaard og troede, at en lejrhue var ensbetydende med en alpehue — ih, hvor Grete Lund aalede mig, men jeg lærte af det, og du kan tro, jeg senere blev „skrap“ hvad brune strømper og reglementeret uniform angaar — og Grete og jeg fandt hinanden under et vidunderligt tordenvejr i Hals, sikken nat saa pragtfuld — alle glemte at være bange. Nogle traditioner tog jeg med mig fra Hvidegaard, og andre blev bygget op i de aar, jeg var tropsfører for 1. Aalborg trop, som i 1939 blev delt i 5 trøppe, og jeg fortsatte indtil 1. januar 1945 med at være tropsfører, men i mellemtiden havde jeg faaet Limfjord division at sysle med „for at bringe de 20 pigespejdere i Thisted trop i kontakt med andre pigespejdere“. De 20 blev til mange i aarene fra 1937 med kammerater i Fjerritslev, Hadsund (laant fra Tjele division), Ryaa, Kaas og Hurup.

I 1943 var jeg i divisionslejr med ca. 100 piger, og efter den lejr var jeg „egentlig“ divisionschef, før havde jeg nok saa meget været tropsfører for min store trop i Aalborg, jeg skulde lære Limfjord-pigerne at kende rigtigt, inden jeg følte mig som divisionschef, selvom jeg allerede

blev det i 1937. Og nu sluttede jeg af med en turnering for patruljerne i dagene 23.-25. april i aar, medens blaamejserne morede sig med deres egen turnering under ledelse af min efterfølger. Kaas trop manglede — deres fører rejser til U. S. A., og de skulde have denne sidste Sct. Georg sammen med hende for sig selv; de andre mødte saa godt som 100 pCt. Du kan tro, de dage var en stor og god oplevelse for mig, saa glade og ivrige var alle pigebørnene.

Du spørger, om jeg har noget at rose — jo, vel har jeg det, jeg gik ind i spejderarbejdet med store forventninger, og jeg er absolut ikke blevet skuffet. Det er vist ikke alle voksne, der falder ligesaa godt til, som det gik mig, takket være gode kammerater. Jeg havde ikke drømt om at blive fører, men paa den anden side oplevede jeg saa meget godt de første frie aar, at jeg følte, der var noget at give videre, og nok lider man af og til skuffelser som fører, men besværligheder er kun til for at overvindes, og jeg har ikke fortrudt, at jeg lod mig overrumple til at blive tropsfører for 1. Aalborg trop til Sct. Georg i 1930.

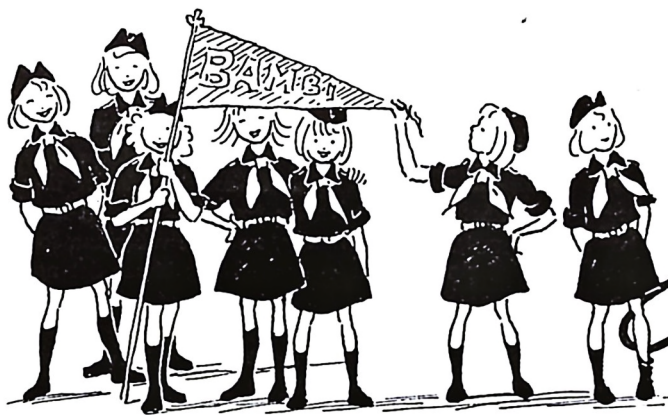
Om jeg har noget at kritisere — jo, er vi ikke kommet lidt langt væk fra det primitive, som jeg nød saa meget i mine første spejdereaar. Jeg synes, nutidens pigespejdere bliver snydt for noget, fordi alt er blevet saa velorganiseret. Her drager vi af med telte og kasser og alt muligt udstyr, saa der ikke er brug for saa megen snilde for at

klare grejerne. Jeg ved godt, at det er teltlejrene, der fordrer saa meget udstyr, men jeg kan godt savne noget af eventyret fra den gang, da man klarede sig med det lidt, man selv havde med paa cyklen uden at være overlæsset. Og saa er der de mange fine hytter. De er skam dejlige at have, men det er alt for megen luksus — naar man har med administrationen af en saadan hytte at gøre, mærker man rigtigt, hvor store krav nutidsspejderforældre stiller — for ingen kan faa mig til at tro, at det er børnenes mentalitet, der er saa voldsomt forandret.

Hvad jeg er? Noget saa prosaisk som kontorassistent i toldvæsenet — og saa kan det forøvrigt være meget spændende. Selvom jeg ikke selv kommer paa smuglerjagt, har jeg alligevel tit spændingsoplevelse, naar jeg har lejlighed til at følge slagets gang pr. skrivemaskine.

Nu er de 5 distriktschefer blevet præsenteret for jer. Hvad er saa almindeligt til gengæld? — at I lader jer præsentrere for dem? netop! — Selvfølgelig skal I ikke straks imorgen efter skoletid løbe op for at sige goddag, men I skal alligevel gøre jer bemærkede paa den maade, at distriktscheferne forstaar, at det er nogle dygtige, ivrige og flinke spejdere, der arbejder i deres distrikt. De skal lære jer at kende gennem jeres indsats enkeltvis, patruljevise eller tropsvis og I førere skal møde med interesse og modtagelighed, naar disse 5 erfarne spejdere vil lære jer noget. Held og lykke!

Sally.

*Kære
Patruljeførere!*

Bambipatruljen har været paa sin første Patrulje-week-end, og U-le, som holder meget af at skrive, maa fortælle sin Tante om den store Oplevelse:

Kære Tante Lise!

Mange Tak for dit sidste Brev — og tusind Tak, fordi jeg igen i Aar maa komme og holde Sommerferie hos jer, det vil jeg meget gerne, men jeg kommer nok kun 4 Uger i Aar, for i den første Uge af Sommerferien skal vores Trop i Sommerlejr, og det vil jeg jo frygtelig gerne med

til. Du ved nok, det altid har været mit store Ønske. Jeg ved bare ikke rigtig, om jeg faar Lov. Far synes det er lovlig dyrt, jeg har jo hverken Sovepose eller Rygsæk, men det kan jeg vist nok laane af en af mine Skolekammerater, og kan jeg det, faar jeg nok Lov.

Aah, Tante Lise, jeg maa fortælle dig om vores Week-end — du kan tro, det var morsomt. Da det var første Gang, vores Patrulje helt alene skulde ud paa Week-end, syntes Bambi (det er vores Patruljefører og hun er vældig gæv), at vi skulde overnatte i Lade og ikke i Telt. Og saa

fik vi Lov til at komme op hos Minks Onkel — han har en stor Gaard 13 km herfra. Heldigvis er baade Bambi og Stampe fyldt 14 Aar, og de er begge II. Kl.s Spejdere, ellers havde vi ikke faaet Tilladelse af vores Tropsfører til at tage paa Patruljeweeek-end. For du maa ikke tro, Tante Lise, at vi saadan bare tager ud paa maa og faa, naar vi har Lyst til det — nej, der er visse Regler, der skal overholdes, og det er nu ogsaa meget godt, for ellers havde jeg bestemt ikke faaet Lov af Far og Mor til at komme med. De har læst Programmet, og det beroliger dem at vide, at vores Tropsfører kender Minks Onkel, og at „Tante Mink“, som vi kalder hende for, har været Spejder engang for mange Aar siden.

Jeg havde af en af de store Spejdere i Troppen laant en Rygsæk og en dejlig varm Sovepose, og ved sidste Patruljemøde lærte Bambi os, hvordan vi skulde pakke Rygsækken. — Bambi siger, at man holder meget bedre Orden i alle sine Ting, naar man har dem i hver sin Pose, saa Mor har syet nogle fine Poser af min blaaternede Sommerkjole fra sidste Aar, den var alligevel blevet altfor kort i Aar. Mor syede foreløbig en Pose til Spisegrej, en til Nattoj, en til Skiftesko og en ekstra til Smaating, og saa er der endda lidt Tøj tilovers, saa jeg nok kan faa en mere til Sommerlejren til snavset Tøj. Jeg har selv syet Divisions-Nr. paa — vi har Nr. ligesom Soldaterne, for Bambi siger, at vi Spejdere har saa meget Tøj, der ligner hinanden, og derfor skal alle vore Ejendele være mærket med Divisionsbogstav og Nr. — og du kan tro, at jeg efterhaanden har faaet god Øvelse i at sy: D. 56.

Vi skulde cykle, og det var slet ikke saa nemt at faa Rygsækken til at sidde fast paa Cyklen, men Far laante mig et Par solide Remme, og inden jeg kørte, saa han efter om Rygsækken sad, som den skulde — det gjorde den, og jeg kom ogsaa ud til „HESHØJ“ — det hedder Gaarden — uden at Rygsækken faldt af.

Minks Onkel viste os et Sted, hvor Cyklerne kunde staa i Tørvejr, og saa blev vi vist op ad Stigen til Høloftet oven over Hestestalden. Vi pakkede saa vore Ting ud og fandt os et godt Sted at sove, og Minks Onkel sagde, at han haabede, vi vilde befinde os godt, at vi maatte gøre næsten hvad vi vilde — men vi maatte til Gengæld love ham, at vi ikke brugte Tændstikker eller aaben Ild i Stalden — og det lovede vi, for vi ved jo nok, hvor farligt det kan være. — Jeg var senere glad for, at jeg havde min Lommelygte med.

Saa viste Mink os rundt paa Gaarden. Det var en dejlig velholdt Gaard med mange Køer og Heste, og særlig Lilleblomst var meget interesseret i nogle smaa nysfødte Grise, saadan nogle smaa Grise har hun aldrig set før, og „Mus“ var næsten ikke til at faa væk fra Hønschuset, hvor det myldrede med smaa gule Kyllinger. Men saa gav Bambi os forskellige Opgaver: En skulde grave Kogende i den lille Indhegning bagved Gaarden, to skulde

samle Brænde, og to hente Vand, og Bambi og Mink forsvandt ind i Skoven med en Spade og en Økse, hvad de skulde, vidste vi ikke.

Da Vandet kogte til Theen, satte vi os paa nogle Træstammer i Nærheden af Indhegningen, og du kan tro, den medbragte Aftensmad smagte os — Mor havde givet mig 2 Stykker med med din hjemmelavede Leverpostej. Tak. Saa vaskede vi Krusene af, og Bambi bad os om at hente vore varme Bluser og noget at sidde paa. Da vi kom tilbage, var Bambi og Mink sporløst forsvundet — vi ventede lidt, og imedens gik vi rundt for at se, om vi kunde finde noget spændende — pludselig opdagede jeg en Pil, der var lavet af smaa Grannaale, jeg kaldte paa de andre, og vi fandt inden ret længe endnu en Pil — og saa var vi jo nok klar over, at det var de to forsvundne, der var paa Krigstien. Sporene førte os paa en spændende Tur gennem Skoven til en Sø, hvor Sporene pludselig hørte op. Men saa saa vi, at der paa den modsatte Side af Søen steg en Røgsojle til Vejrs — vi gik efter Stedet og fandt ganske rigtigt Bambi og Mink. De havde begge haft travlt med at grave Græstørv ud, saa det var blevet en fin Baalplads, og de havde ogsaa samlet en Masse Brænde til Lejrbaalet. Aah! Tante Lise, du kan tro vi havde et godt Lejrbaal — du ved ikke, hvor rart det var at sidde ganske stille og synge og se ind i Ilden . . .

Senere kom Minks Tante og Onkel, og „Tante Mink“ satte sig ned mellem os og fortalte os mange morsomme Træk fra dengang, hun var Spejder og gik med Bukse-nederdel og Stav i Haanden. Hun havde en Kurv med, og i den var der Franskbrødsdej, og Bambi sagde, vi skulde bage Snobrød. Jeg troede først, hun mente Snogbrød, men det er altsaa Snobrød, for vi snoede Degen udenom Enden af en frisk afbarket Gren, og saa holdt vi Grenen ind over Gløderne. Der skal Taalmodighed til at bage Snobrød — det lider jeg jo ikke af, og mit blev heller ikke særligt vellykket, det blev næsten sort udvendig og nærmest som Tyggegummi indvendig, men det var ogsaa første Gang, jeg prøvede det — næste Gang bliver det nok bedre. Jeg smagte Stampes, og det var fint — næsten ligesaa godt som dine hjemmebagte Horn.

Jeg har vist før fortalt dig, at vi plejer at slutte med Tapto, men jeg syntes aldrig, det lille Vers har passet saa godt, som den Aften, da vi stod derude ved Søen omkring Lejrbaalet . . .

Vi gik stille hjem til Gaarden og krøb i Poserne. Bortset fra, at vi en Gang imellem vaagnede ved, at Hestene sparkede i Baasene nedenunder, og Mus pludselig fo'r op og sagde, at en rigtig Mus løb hen over hendes Ansigt, saa sov vi godt.

Og nu maa jeg slutte for denne Gang, for nu skal jeg i Seng, saa du maa vente med Resten til en anden Gang.

Kærlig Hilsen til alle i Skovridergaarden.

Ulla — ogsaa kaldet U-le.

Juliette Low-lejren...

I Skanderborg trop gaar i disse dage en glad spejder. Joan Gaden er blandt 13 kvalificerede spejdere, som var indstillet af deres divisioner, udvalgt til at repræsentere Det Danske Pigespejderkorps i aarets „Juliette Low-lejr“ paa „Our Chalet“ i Schweiz fra 23. juli—13. august.

Konkurrencen var haard, og udvælgelsen foregik efter meget, meget nøje og grundige undersøgelser og overvejelser. Joan Gaden blev den heldige efter en lodtrækning mellem hende og Birthe Guldmann fra Horsens.

De øvrige „kandidater“ til lejren var:

Erna Kjær Hansen, Jeanne d'Arc trop, Herning, Midtjyske division.

Nina Friis Jensen, Øresund trop, Helsingør, Frederiksborg division.

Margrethe Poulsen Rask, Thisted trop, Limfjord division.

Inger Lise Andersen, Skjern trop, Blaavand division.

Dorit Dahl, 3. Esbjerg trop, Blaavand division.

Ida Mcilgaard, Langesø trop, Sct. Knuds division.

Annelise Larsen, Riiskov trop, Aarhus division.

Agnete Husfeldt, 1. København trop, Østerbro division.

Vibeke Knudsen, 1. Lyngby trop, Lyngby division.

Vera Hansen, Kolding trop, Olaf Ryes division.

Lise Sadolin, 2. København trop, Frederiksberg division.

Hvad er en Juliette Low-lejr, og hvorfor skal man være saa dygtig for at komme med?

Først maa jeg fortælle jer lidt om Juliette Low. Hun er født i staten Georgia i U. S. A. i 1860, gift med en englænder. Juliette Low var i besiddelse af ualmindelig gode menneskelige egenskaber, hendes liv formede sig, til trods for, at hun mistede sin hørelse — som en kamp og stræben for at naa idealerne og for at forstaa og hjælpe de mennesker, hun kom i berøring med. Ingen vanskeligheder kunde standse hende, hun vilde overvinde dem alle.

I England mødte hun Baden-Powell og med ham spejderbevægelsen, hvis idé greb hende. En tid var hun pigespejderfører i det engelske pigespejderkorps, og da hun senere rejste til U. S. A., tog hun idéen med sig og oprettede den første pigespejdertrop dér i 1912. Under hendes ledelse bredte pigespejderarbejdet sig til alle stater og blev af stor betydning i mange unge pigers opdragelse. Senere blev Juliette Low medlem af det internationale raad, som blev vor første verdenskomité, og hun gjorde der et stort arbejde for at fremme kammeratskabet og forstaaelsen mellem pigespejdere verden over. Efter hendes død oprettedes der et fond „Juliette Low Friendship Fund“, som skulde gøre det muligt at videreføre den store tanke, hun gik saa stærkt ind for.

Saa vidt muligt har fonden hvert aar afholdt en lejr paa „Our Chalet“ for deltagere fra saa mange forskellige

lande som muligt. Fondens stiller naturligvis visse betingelser til de spejdere som deltager, for at lejren og samværet kan blive af den største betydning.

Det er nødvendigt, at deltagerne er jævnaldrende (17—19 aar), har været aktive spejdere i mindst 4 aar, saa de kender spejderbevægelsen og deres eget korps helt og fuldt. De maa være i besiddelse af en vis spejdertræning (1. Kl.) og være fortrolig med lejrlev. De skal kunne tale eet sprog foruden deres eget (engelsk eller fransk). De maa kunne fortælle om deres land, evt. synge eller danse folkedanse, saa deltagerne i lejren kan faa et lille indtryk af hverandres lande og disses sæder og skikke.

Se, det var fondens betingelser, og dertil kommer, at den udvalgte maa love at blive ved med at være spejder mindst 2 aar efter lejren, for at hendes korps kan faa gavn af de ting, hun har lært.

Naar man er saa heldig at faa lov til at rejse til et fremmed land, oven i købet med baade rejse, ophold og lommepenge gratis, faa lov at mødes med spejdere fra mange forskellige lande i et dejligt land som Schweiz, saa er dette i sig selv en stor og straalende oplevelse.

Forstaaelsen nationerne imellem styrkes kun meget lidt og langsomt ved, at een enkelt faar en saadan chance, men den styrkes bedre og mere, hvis denne ene kan give fra sig til alle dem, som maa blive hjemme, saa ogsaa de aner og føler storheden i den venskabs- og fordragelighedens tanke, som Juliette Low ansaa, for saa vigtig i spejderbevægelsen. Derfor er denne sidste betingelse — at vedblive at være spejder — den vigtigste for en Juliette Low girl.

Det at være spejder — i det hele taget — er ikke bare en personlig oplevelse og adspredelse, men det er at forvalte alle de gode oplevelser og tanker, man faar gennem spejderarbejdet, og give dem videre til sine medmennesker.

Men nu alle I, som ikke blev den heldige, og alle I, som engang i fremtiden gerne vil komme i betragtning, naar korpset faar en indbydelse igen til en „Juliette Low-lejr“. Fik I ikke chancen til at komme med denne gang, saa kan I vel bære skuffelsen med godt spejderhumør og gøre jeres indsats hjemme i troppen og divisionen. Det er dejligt, at der er saa mange gode spejdere at vælge imellem, naar korpset skal repræsenteres i en international lejr, selv om det saa ogsaa er sværere at træffe valget.

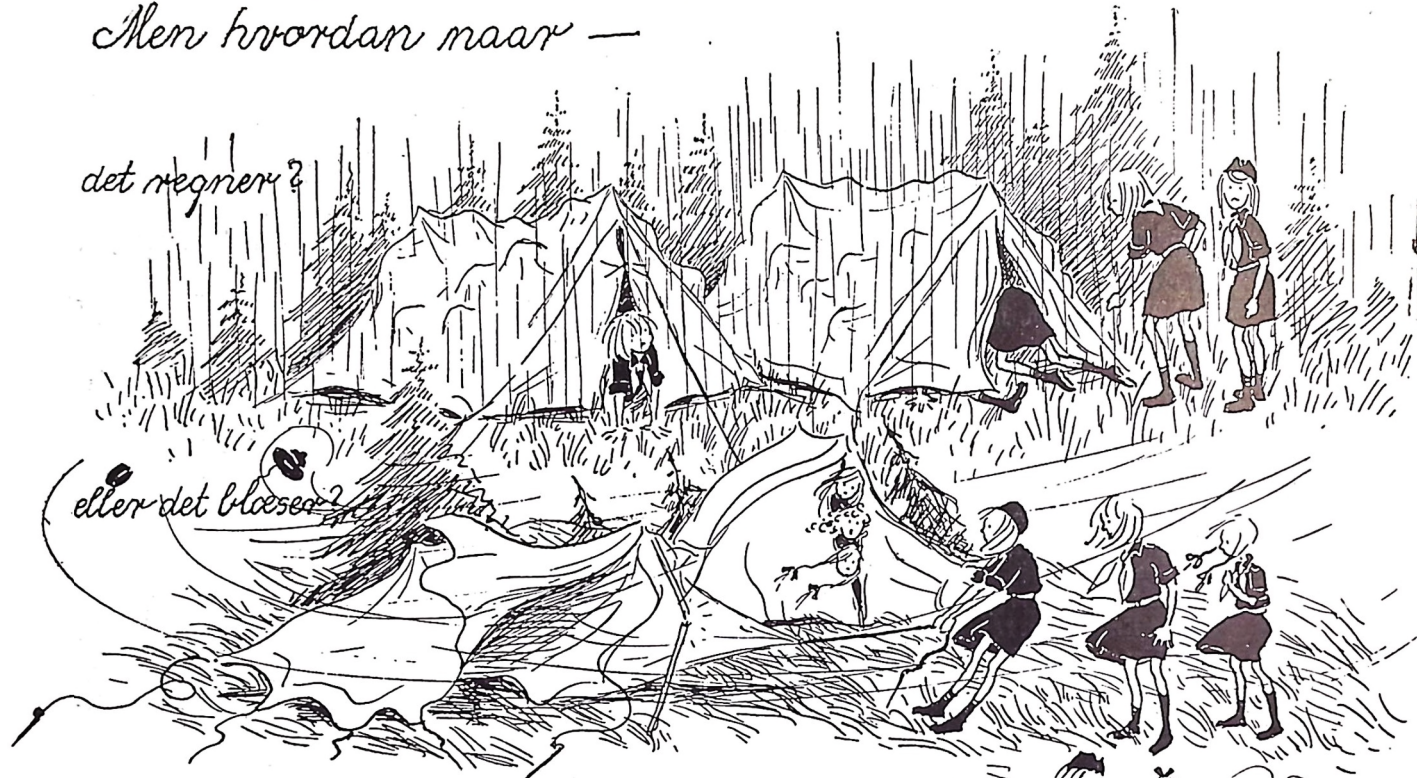
Alle I, for hvem det synes uopnaaeligt at blive „Juliette Low girl“, skal vide, at de krav, der stilles, blot er egenskaber og dygtighed, som enhver kan naa til 17-aarsalderen efter 4 aars spejdertid.

Er det uopnaaeligt at blive en god kammerat? 1. kl.s spejder? At være trænet i lejrlev? At kende sit land og sit korps? At kunne tale et andet sprog? (danske børn har ofte forbløffende gode engelske sprogkunderskaber). — Nej, intet er uopnaaeligt, heller ikke for dig!

I SOLSKINSVEIR — og naar alt gaar glat, er det en let Sag at ligge i Lejr!

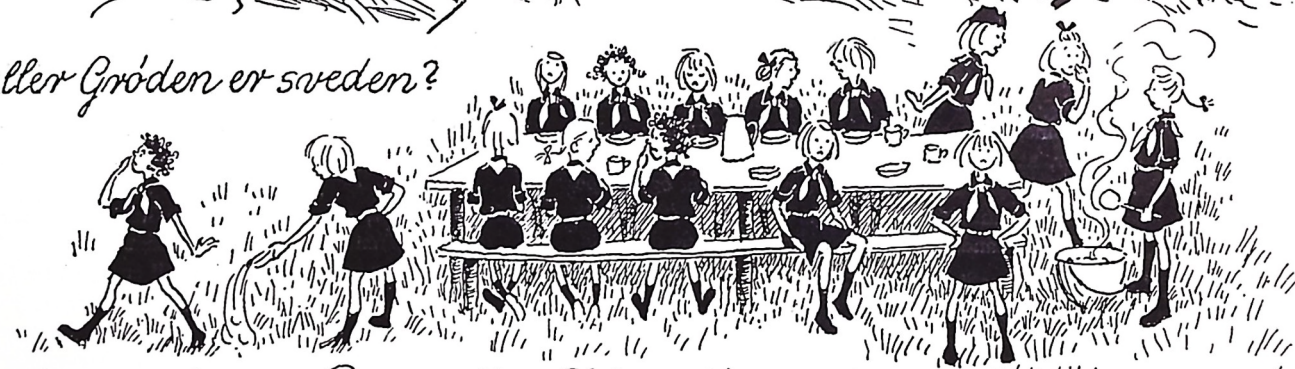
Men hvordan naar —

det regner?

eller det blæser?

eller Grøden er sveden?

eller der ingen Bager eller Slikmutter er?

eller ————— ja, kort sagt ————— tager du i Lejr med det rette Sind?

Hvad Træstubben gemte...

Bum! Klask!

Det var gamle Kresjan, der smed Kilerne og Skovhammeren op ad Træstubben, inden han tog Jakken af.

„Den ska' nok komm', den Pløk!“

„De har da ikke tænkt Dem at rydde det Stød?“ sagde jeg.

„Jow — netop det,“ sagde gamle Kresjan, som havde været Skovarbejder sit halve Liv, efter at han var kravlet op paa Landjorden, selvom han aldrig nogensinde lagde Skjul paa, at „Søen var hans rigtige Hjem“.

„Jow — det er en fin Pløk — der er godt nok $\frac{3}{4}$ Rum-meter, naar vi faar splittet Stumperne og sat dem sammen i en ærlig Stavel ...!“

„Jamen,“ sagde jeg, „jeg vil ikke have, at De tager den Stub, Christian Nielsen!“

„Næ, mener De nu hva'!“ sagde gamle Kresjan ærgerligt, mens Skraasovsen i to Taarer løb ham sørgmodigt ned fra Mundvigene. „Saa æ go Pløk, som gir Varme til Vinter!“ Kresjan rystede paa Hovedet. Saa forsøgte han sig endnu en Gang: „For De er vel datte gift med den Stub“ — Han rødmede lige til Haarrødderne — saa syntes han, han havde været vanvittig frivol. Jeg kunde se, hvordan Tankerne brødes i hans stakkels krøllede Hoved — saa prøvede han at glatte ud.

„Ja — der er altsaa bare det, at naar Gud gir os saadanne Gaver, saa skal vi ikke kaste Vrag derpaa. Hvis vi ikke bruger Stubben til Ildebrændsel, saa vil den ligge og raadne op til ingen Nytte herude ...!“ „Jamen, hør nu her, Christian Nielsen! De maa saamænd gerne sige, at jeg er — omend ikke gift ... saa dog „knyttet“ til den Stub ...“ Gamle Kresjan maatte have sig en ny Skraa til at komme sig paa — og imens Svedskemassen lukkede Botten paa ham, benyttede jeg Lejligheden til at fortælle.

„Ser De,“ sagde jeg, „den Stub her — det er en rigtig dejlig Stub. Een, man forbinder noget med, naar man tænker paa en Træstub. Hvis De skal ud at rydde Stubbe — vil De saa ikke nok være saa god at tage de friske — dem som Stammen er fældet fra i Vinter eller i Foraaret. Saadan en som denne her maa De aldrig tage!“

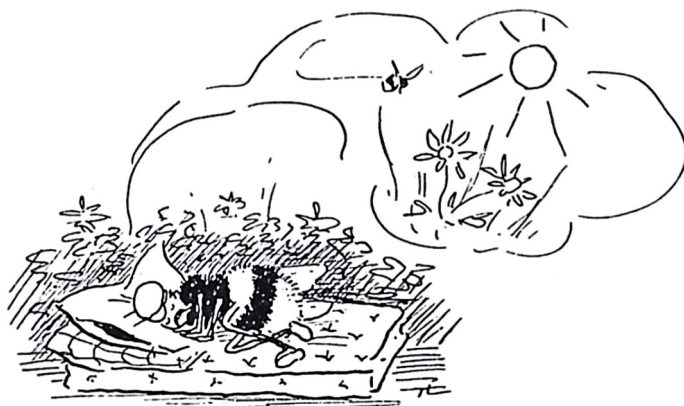
Gamle Kresjan var eet stort Spørgsmaalstegn.

„Jo — se godt paa den. De kan med et halvt Øje se, at der ikke er den fulde Nytteværdi i det Træ ... det er trøsket. De kan se det paa, at den er fuld af Mos og Paddehatte af den haarde Slags, som bliver brugt til Dekoration i Blomsterhandlers Jubilæumskurve.“

Der var Tvivl og Mistænksomhed i den gamles Øjenkroge.

„Jeg er ikke i Familie med en Blomsterhandler! Men nu skal De faa den Stubs Historie! Jeg opdagede den sidste Efteraar. Det var en mørk Augustnat, da jeg skød Genvej gennem Skoven — pludselig var der noget, der lyste op ved Siden af Stien. Skulde det være nogen, der havde tabt en Lommelygte, som nu laa og gav det sidste Lys fra sig. Jeg greb efter den — stødte Haanden mod noget haardt og fik ikke fat i noget — og da jeg havde strøget en Tændstik, forstod jeg det bedre. Det var en Træstub, og det lysende var et Stykke trøsket Træ, som Mosset ikke dækkede. Det var de mindste Beboere i denne her Stub, som dér havde givet sig til Kende: de lysende Bakterier.

Den næste Dag var jeg tidligt ude ved den Stub, og med Lommekniven gik jeg i Gang med at undersøge den lidt nærmere. Og det viste sig snart, at Stubben, saadan som jeg havde tænkt mig det, var en hel Verden med alle dens Glæder og Sorger og Overraskelser — en Afdeling af det Aktieselskab, som vi med en fladtrykt Kliché kalder for Livets Vrimmel.

Under den første tykke, bløde Mospude laa der en laadden Fyr. Det var Humlebien, der hér var gaaet i Hi, og nu havde trukket Benene helt op under sig, og nu laa lige saa godt og drømte om Sol og næste Sommer. Ganske svagt rørte den Benene — saa dækkede jeg den til igen. Det var Synd at vække den.

Og mere endnu var der under Mosset. Et fast ovalt Hylster, der saa ud, som om det var lavet af Savsmuld. Og der var noget inden i! En haard Puppe, som nu laa og ventede paa, at Efteraarets Slud og Vinterens Kulde skulde blive forbi og følges af Junisol og Blomsterduft — det var Guldbassen — den gyldengrønne Rosenbille, som i al sin metalliske Pragt snurrede af Sted i tung, sejlede Flugt og lander med et Bump i Provenceroserne eller i Skvalderkaalens hvide Skærme.

Guldbassernes Larver lever af det trøskede Træ i Træstubben — og det er nogle mærkelige Fyre. Nogle af dem er gode Venner med de store røde Skovmyrer — ja, saa gode Venner, at de omgaas paa hyggelig og selskabelig Manér! Naar man nu ved, hvordan Myrerne aldeles rasende falder over ethvert nok saa stort Væsen, der nærmer sig deres Tue, saa er det dobbelt mærkeligt, at de ikke bliver gale i Hovedet paa Guldbasselarven — men det gør de ikke. Naar Myrerne lægger en ny Tue op ad en Træstub med Guldbasser, saa finder Myrerne sig i, at den tunge og træge Larve roder Tuen igennem. Jamen — faar de da noget til Gengæld? Ja — en Ridetur oven paa Larven! Myrerne sætter sig overskrævs paa Larven, som for dem udgør en vældig Ganger, og mens den eventyrlige Myrehest fraadser i Mad, kærtegner Myrerne med Følehornene Larvens Bagkrop. De banker Larvens sidste Bagkropsring med Følehornspidserne, og det faar Larven til at svede. Ud gennem Leddet sveder der en sødlig Vædske, som Myrerne er helt tossede efter — den er altsaa en Blanding af en Malkeko og en Ridehest . . . skulde vi finde et Navn til saadan et Husdyr, maatte det vist blive en Malkehest. Ja — Verden er mærkelig. Selv i saa smaa Dimensioner . . .

Saa pillede jeg lidt af Barken af. Den var helt løs. Ned dryssede der en Masse fint Mel — og hvad sad der saa ikke af Edderkoppespind, Skimmel, Tusindben og Bækebidere! Til Syne i Veddet kom der en Masse forvirrede, tæt sammenslyngede Gange og et helt Sold af smaa Huller. Det var dem, der var fulde af Melet. Det var Huller fra Borebillerne, som er de første til at nedbryde en Træstub. De gør det, som alle de Dyr der er knyttet til Træstubbens Samfund gør det — paa en ejendommelig langsom og sikker Maade. De æder sig Vej gennem Træet. — Hver en Stump de gnaver af, gaar gennem deres Mave og samler sig bag Tunnelbyggeren i Form af Ekskrementerne — det tørre Boremel, som nu helt er berøvet sine magre Safter. Hele Tunnelgraveriet foregaar i fuldstændigt Mørke, og Dyrene er baade blinde, blege og ganske bløde. Men se dem, naar de er blevet til fuldt udviklede Insekter! Saa er de blevet baade haarde, stærke og seende.

En af dem kender De forresten godt — det er Dødningsure!

Gamle Kresjan skuttede sig.

„De har sikkert en Foraarsnat hørt den mærkelige Tikken som af et Lommeur komme henne fra Panelet. Længe blev det ved med at tikke — saa holdt det op — og saa kom det lige saa pludseligt igen. Tro ikke — ligesom min gamle Oldemor — at det er et ondt Varsel! Læg De kun roligt Øret til Væggen og lyt med stille Undren. Det er bare de smaa Borebiller, der laver Bankesignaler til hinanden!!

Og een Borebille til kender vi alle sammen. Eller rettere dens Virke. En, som lever et Par Tusind Kilometer borte. Det er den portugisiske Korkbille. Ikke alle Proppe er af lige god Kvalitet som bekendt. Og vær sikker paa, at naar Proppen i Flasken smuldrer, saa har den lille Krabat en Finger med i Spillet. Den, der bare een Gang har skaaret i Proppe, kender de portugisiske Korkbillers Gange i Propperne, stopfulde af Boremel. Mon de hjemme i Portugals Kork-Egetræers Bark har haft den svageste Anelse om, at de skulde ende som Spunds i en Flødeflaske?

Men der er meget mere i denne her Stub!

Ganske lille, men alligevel helt fantastisk er den Barkbille, som har sine Huller under den løse Bark. Det er ikke Larverne, men Moderbillerne selv, der gnaver Gangene som er lige og ganske korte. Derinde lægger hun Æggene, og der kommer Larverne ud. De giver sig ikke til at gnave — det gider de ikke! Jamen, hvad lever de da af? Ja — længe havde man lagt Mærke til, at Gangenes Sider i det lyse Ved var helt mørkebrune — saa fandt man ud af det mærkelige. I Billens Tarme er der Sporer og Kim af en Svampeart og naar nu Moderen trasker rundt i Gangene, hvor der ligger Boremel som Savsmuld i en Slagterbutik, saa laver hun en lille Klat her og en lille Klat der. Svampekimene, der kommer ud med Ekskrementerne, giver sig til at vokse paa Boremelet, der senere gødes godt med Larveekscrementer — og snart vokser der den dejligste Svampemark ned langs Gangene, hvor Barkbillelarverne saa kan gaa og græsse sig tykke og fede! Saa viseligt er det indrettet.

Og saa Hjortebillerne! I det trøskede Træ — inde i det, der lyste — laa der rundt om i Gange, der var fyldt med Ormemel, baade Larver, Pupper og fuldt udviklede Stubhjorte. Stubhjortens Larver er der ikke noget sjovt ved — de er blinde og blege som alle de andre Træbeboere — men Billen selv er den mest kostelige lille Fyr. Sort er den — $1\frac{1}{4}$ cm lang og helt cylindrisk — og saa ser den saa nævnis ud som den der kravler af Sted med sit tilbagebøjede Pandehorn, der sidder og stritter i Vejret fra Næsen. Den ligner fuldstændig en lille sort Udgave af den kæmpestore Næsehorns-bille, som tidligere var saa almindelig, fordi dens Larve, som ogsaa lever i Stubben, holdt

mest af at bo i Garverbark. Men nu bliver jo alting lavet kunstigt, og heller ikke Garverbark benyttes mere . . .

Inde i Stubbens faste, gule Ved er der ogsaa nogle fin-gertykke Gange — igen som alle Gangene i Stubben prop-fulde af Boremel. Inde i de Gange sad der sidste Efter-aar fede hvide Larver med et tykt, brunsort Panser paa Hovedet. Havde vi været tidligere paa den, Christian Niel-sen, saa havde De ved at flække Stubben kunnet finde en stor, flad og næsten kulsort Bille med fremstaaende Kind-bakker, der rager frem som Geviret paa en Hjort — det er Bogehjorten.

Den tredie af Hjortebillerne — den berømte Egehjort med det kæmpemæssige Gevir hører Egestubbene til — og selv om dette havde været en Egestub, havde vi næppe kunnet finde Egehjorten i den. Men der var engang, da Egehjorten var en almindelig Bille her i Danmark — saa almindelig, at Børnene i Slagelse med Mors Sytraad spændte dem for bitte smaa Vogne paa Størrelse med en Tændstikæske. Hvorfor kan Børnene mon ikke lege med Egehjorte mere? Fordi der ikke er flere Egestubbe, hvor de kan leve!

I Aarhundreder blev Egeplantningen forsømt, som se-nere Bøgeplantningerne er blevet det. Nu planter de Naaletræer, og i Bøgeskoven tages der mere og mere Hen-syn til Økonomien. Der er ikke Plads for sentimentale Hensyn til gamle, hule Træer . . . og saa endelig er der jo gamle Kresjan, som med sine Kiler og sin Skovhammer

formaar Underværker med Hensyn til at udrydde Sko-vens Dyr!"

Gamle Kresjan følte sig ilde tilpas. Saa tog han til Genmæle:

„Jamen — hvad skulde Danmark ha' gjort uden alle de Plokker til at putte i Kakkelovnen under Krigens Tid — sig mig det!"

„Indrømmet! Og hvis De lægger Mærke til det, saa vil De ogsaa se, at man i denne Verden ikke faar noget gra-tis. Naar Skovens Bund i kommende Somre dækkes af Guldstjerner og Anemoner, og Hvidtjørnen med sine store Blomster blander sig med Hyldens og Rønnebærtræernes søde Duft, saa vil der blive mærkelig tavst og fattigt — Honningen vil ikke blive hentet af mange Guldbasser, røde Kardinalbiller, glinsende Træbukke og alle de andre, som jeg lige har fortalt om . . ."

„Og det kan vi takke Christian Nielsen og hans Kiler for," sagde gamle Kresjan.

„Nej," sagde jeg, „ikke helt. Det er først og fremmest, fordi Verden er blevet fattig paa Brændsel — og det er noget, der mærkes selv af de mindste Dyr ude i Skovens Bund!"

Saa gik vi hjem igen. Og gamle Kresjan er fast beslut-tet paa at købe en Ton ekstra Formbrændsel til næste Vin-ter, nu da Maximalprisen er gaaet ned . . .

—scient.

Der brænder en ild

Mange brande i skove, plantager og heder foraarsages hvert aar af tankeløse menneskers omgang med ild og gløder. Tobaksrygning er ofte aarsagen, en henkastet tændstik eller cigaretstump kan ødelægge store værdier, men ogsaa ukyndige „lejrspotsfolk" har mangan ildløs paa samvittigheden.

Spejderbevægelsen har betydet meget for friluftslivet, det var med den lejrspoten kom til Danmark — og vi har derfor stadig den dag i dag et ansvar overfor alle dens udøvere, nemlig at vi dyrker friluftslivet med tilbørlig hensyntagen til naturen, og udviser det bedste eksempel til efterfølgelse. Ilden kan vi ikke undvære paa vore lejr-pladser, men den skal være der for at tjene os, vi skal være dens herre. Duften af brænderøg hører til paa lejr-pladsen — og i dagens sidste timer samler ilden os til hygge og godt samvær.

Vogt ilden som en vaagen spejder — saa den kun tjener nyttige formaal.

Tænd aldrig ild uden tilladelse fra stedets ejer.

Tænd aldrig ild i plantager eller paa steder med tør vegetation.

Tænd aldrig ild uden at have en spand Vand i nærheden.

Tænd aldrig ild uden at have fjernet græstovr eller gra-vet baalpladsen ud.

Fig. 1.

Naar du er færdig med at bruge den baalplads eller ildsted, maa du huske følgende:

Sluk baalet med vand.

Spred ikke forkullede trærester og varm aske i terrænet, ild kan opstaa derved.

Dæk baalpladsen med græstov, eller grav stedet til saa alle spor fjernes. Vand græstøvene.

Selve ildtændingen bør være en let sag for en spejder. Men der findes spejdere for hvem ildtænding er en komplet gaade og som føler, at det afhænger om held eller uheld, hvorvidt baalet vil flamme op. Men baaltænding er nu hverken mystik eller større videnskab. Det hele afhænger af, om du forstaar at udnytte terræn, vindforhold og det materiale, du har til raadighed. Vil din ild ikke brænde, saa sig ikke „det er brændets skyld“ eller „det er daarligt vejr“ — men bliv ved og lær af dine erfaringer. Se først paa terrænet — iagttag hvilke forsigtighedsregler du husker.

Find en naturlig hulhed i terrænet eller grav ildstedet i jorden.

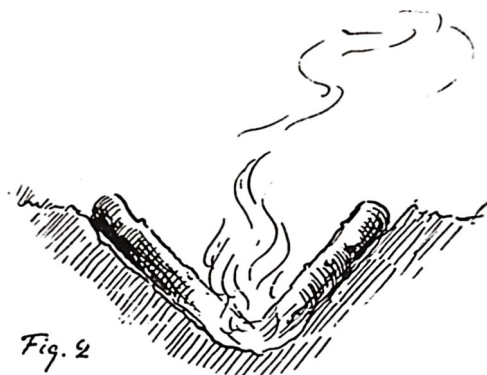
Er det en blæsende dag, ligger dit ildsted bedst lavt og beskyttet. Farer vinden ind i kogerenden faar den brændet til at blusse op, men fører flammerne og dermed varmen bort fra gryden.

Er jorden fugtig læg saa først et lag sten — men endelig ikke flint som springer ved opvarmning, eller et lag tykt tørt brænde.

Tørt kvas til optænding kan du paa selv de fugtigste dage finde i hule træer, tørre lyngbuske, birkebark af døde træer, birkeris som ligger under træet og granris, som sidder døde og tørre paa den nederste del af stammen.

Først laver du en lille pyramide af dit optændingsmateriale, dækker det med lidt tykkere kviste, og udenom stiller du „vægge“ støttet mod hinanden af tykt træ — oven paa „væggene“ lægges „tag“ — tæt og tykt af tørt træ. Naar du antænder pyramiden, vil flammerne slikke op og antænde „taget“ først. Flammerne varmer mest i spidsen og er „taget“ utæt, vil flammerne gaa igennem hullerne og varmen gaar til spilde. Vær altsaa ikke bange for at lægge oven paa. Træk skal der nok komme igennem „væggene“. Disse skal blot være stærke, for at kunne bære „taget“. Byg baalet op mod vinden.

Naar du har sat tændstikken til, skal du vente til en smal røgstribe fortæller, at alt er som det skal være, saa kan du om nødvendigt vifte lidt for at faa flammerne frem, men lad være med at rode op i baalet. Det gælder om at faa de store stykker til at brænde saa hurtigt som muligt og faa en rolig klar ild. Det er ikke røg det gælder om at lave, saa derfor skal du ikke blive ved med at kaste smaagrener og kviste paa. Lav ikke baalet større end du har brug for.

Ild i hul, foret med sten, giver god varme til brødbagning og spidristning, idet stenene „holder“ paa varmen, men pas paa flintestenene!

Hullet maa være stort, og først naar der er rolig, klar ild (gløder) skal du begynde bagningen.

Ild i hul kan ogsaa anvendes til kogebaal, men hullets diameter maa da være mindre. Dette baal kan næsten passe sig selv, idet træet, efterhaanden som det brænde, skubber sig selv ud.

Vandrers baal. Skær et kryds i græsset, ca. 30 cm, til et mindre kogebaal. Rul de 4 spidser, som fremkommer i midten af krydset, tilbage, medens du løsner jorden under tørven med din kniv eller spade. Paa den firkant, der bliver, naar alle fire spidser er rullet tilbage, sættes kokekarret paa sten eller træ. Efter brugen fjernes eventuelle rester og aske, græstøvene rulles tilbage, trampes til og vandes.

En patrulje ved stranden kan prøve at tilberede middagsmaden paa følgende maade:

I et mindre kokekar med tætsluttende laag lægges madden, f. eks kødstumper og rengjorte grøntsager samt lidt væde. Lav en fordybning i sandet, som kokekarret kan staa i. Læg tørre sten i bunden. Tænd et baal paa stenene og fyr godt, saa der bliver mange gløder, og store træstykker er godt antændte. Fjern disse med en spade og sæt kokekarret i gløderne. Læg de antændte træstykker oven paa gryden og skub det varme sand sammen om kokekarret. Medens I gaar i vandet, koger middagsmaden — og har I lagt baalet med omtanke, hvilket vil sige i tilbørlig afstand fra skov eller anden vegetation, kan det i stille vejr passe sig selv.

—the.

Bardun Stik

Nej, nu har jeg aldrig kendt Magen! Kender du ikke engang et Bardunstik? Du aner ikke, hvad du er gaaet Glip af, men nu maa du se at faa indhentet det forsømte.

Knobet anvendes meget af Suffolk, og dets egentlige Navn er *Stoppeknob*. Det anvendes, hvor en Ende fastgøres et Sted, hvor den skal kunne staa for Sidetræk uden at glide.

Tag først en Rundtørn, og læg Tampen under den halende Part, saa den ligger paa den Side, hvortil der skal

trækkes, og lad den derefter straks gaa op over sin egen Part. (Fig. 1.)

Tag nok en Rundtørn parallelt med den første, og knib ogsaa denne ind under den halende Part. Slut af med et Halvstik. (Fig. 2.)

Fastgjort paa en glat Pæl eller paa et andet Tov kan Knobet forskydes med Haanden til begge Sider, men det staa fast for Sidetræk i den halende Part til den Side, hvortil det er beregnet.

Er en Bardunstrammer gaaet itu, eller skal der i Blæsevejr oprigges en ekstra Bardun, da brug dette Knob som vist i Fig. 3. Det virker paa samme Maade og lige saa sikkert som en almindelig Bardunstrammer.

Er du faldet i Vandet, og firer Redningsmandskabet i Befippelse Tampen af Redningsrebet ned til dig i Stedet for Bugten, da kan du ogsaa gøre Brug af dette Knob, selv medens du holder dig fast i Rebet med den ene Haand.

Med den frie Haand føres Tampen mellem Benene eller under Sædet. Slaa et enkelt Halvstik et Stykke oppe paa den faste Part og klem en ekstra Rundtørn ind over Halvstikket. Knobet kan allerede nu holde din Vægt uden at glide, men slaa alligevel det afsluttende Halvstik oven over, inden du synger ud om at hive dig op. *Niels Næve.*

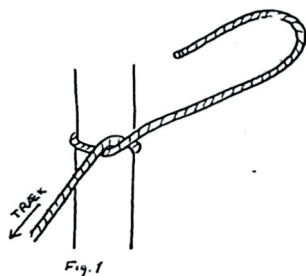

Fig. 1

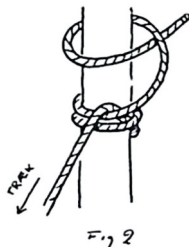

Fig. 2

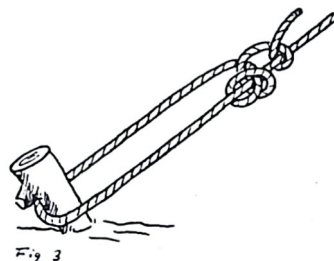

Fig. 3

Vil du i KAMMERATSKABSLEJR?

Har du traadt dine første barnesko — saa du ikke længere nyder de fordele, der er ved at gaa i barnesko, nemlig de lange skoleferier, kan det maaske knibe med at faa ferie paa den tid, troppen skal i lejr.

Men har du ferie i perioden 18.—25. juli, kan du opnaa at snuse duften af lejrbaal og være med i en glad spejderflok. Korpset afholder til den tid — dersom tanken vinder tilslutning — en kammeratskabslejr paa Fænø, hvor store spejdere over 15 aar, som ikke har haft lejlighed til at være med i troppenes egen lejr, kan deltage.

Lejren vil blive ledet som en tropslejr med højst 25—30 deltagere med patruljeliv og spændende ture, og omgivet af al den dejlighed, som er Fænøs charme.

Prisen for lejren vil blive 30 kr. plus rejsen.

Vil du ha' en god kammerat — være en god kammerat — vil du til Fænø — saa skriv til *Korpskontoret, Lunds-gade 6, København Ø.*, og du vil faa tilsendt nærmere oplysninger og indmeldelsesblanket.

Bladtroiden har savnet Redaktøren meget, medens hun var syg, og fryder sig nu over, at hun kommer tilbage igen, for hende samarbejder hun alligevel bedst med. Velkommen til næste Blad!

Marianne Bach og Birgit Blatt, 9. Aarhus. Vibeke Colding, Øregaard. Ebba Jensen, 2. Randers. Rita Bentzen, 3. Viborg. Hanne Bruun, Brita Andersen og Karin Aaholm Hansen, 1. Holbæk, Soltrop. Birte Wichmann Nielsen, 2. Holbæk Soltrop. Kirsten

Klewer og Benthe Nielsen, Topmeiserne. Ann Lis Hylstoft, Annelise Christensen og Kathe Marcussen, 1. Nakskov. Else Buus, Kirsten Hardt og Lise Knudsen, 1. Lyngby. Else Leo Pedersen, Else Rosmann, Anni Henriksen, Eva Voigt og Kirsten Jørgensen, Meiserne. Kathe Brincker, Karen Bjarnø-Jensen, Tove Jørgensen, Lis Christiansen og Birthe Lindgren, Falkoner Trop.

Kirsten Jørgensen og Elna Jensen, Skovtrop. Eva Würtz og Mette Lytt-hans Pedersen, Meiserne. Inge Rongsted, Frederikshavn. Inger Margrethe Hüttmann, 1. Lyngby. Minna Dons Blædel, 1. Nakskov. Inge Petersen og Gerda Wibskov, 4. Silkeborg. Birgit

Bruun, 1. Holbæk Soltrop. Birthe Kirkegaard, 2. Randers. Stina Møller, 3. Lynby. Jonna Holm, Vera Lock Hansen, Helga Christjansen, Birte Sveller, Birgit Blatt, Inga Sørensen, Lilly H. Pedersen og Birgit Kjær, 9. Aarhus. Inger Margrethe Pedersen, 1. Kjellerup. Ellen Jørgensen, Kerteminde. Inge Nielsen, Birgitte Gjæs Trop.

Lise Hauge, Ellen Kopps, Thora Beck, Birtha Due-Larsen, Grethe Hørlyck, Mathilde Beck Jensen, Kirsten Grøn-borg og Inge Lise Hansen, 1. Kolding. Hanne Bruun og Ina Lindstrøm, 1. Holbæk, Soltrop. Kirsten Klewer, Jørna Jelder, Benthe Jelder, Betty Dahle-

rup, Bitten Clemens Petersen, Birgit Normark Petersen, Annelise Hoffmann, Inga Schack Eriksen, Ulla Svane og Grethe Hillers, Topmeiserne. Lily Dalgaard, Else Holst, Aase Johansen og Inga Petersen, 4. Silkeborg. Elin Hansen, 1. Nakskov. Ellen Schultz Nielsen, Else Buus, Kirsten Therkelsen og Kirsten Hardt, 1. Lyngby. Inge Rongsted, Else-Birthe Jensen og Lise Sørensen, Frederikshavn. Birthe Legind Hansen, Gunna Malmkjær, Irma Nielsen, Aase Pedersen og Inger Margrethe Pedersen, 1. Kjellerup. Lis Hvid Larsen, Kirsten Hust og Mona Hansen, Middelfart. Kirsten Jørgensen, Lis Toldahl, Eva Würtz og Anna Johansen, Meiserne. Jytte Dahl Jepsen, Grethe Baggesen, Lis Kristensen og Agnete Marcussen, 1. Fredericia. Lis Petersen, Birgitte Gjæs Trop. Irene Jensen, 2. Viborg. Inge Fly, Ellen Jørgensen, Inge Skovgaard Rasmussen, Grethe Frydenlund, Inge Thygesen, Helle Schmidt, Birgit Tvedskov, Ellinor Nielsen, Annelise Bjørn Petersen, Grethe Klink og Vibeke Gedde, Kerteminde.

*** POSTBOX ***

Mange Gange før har jeg fortalt jer om Fremgangsmaaden i Postboxen, men da der stadig sker Fejltagelser, og jeg nødigt vil have, at I skal tro, at jeg ikke *omgaaende* besørger jeres Ønsker afsendt til de respektive Lande, saa hør her:

Hvis jeg ikke har en Adresse liggende fra det Land, I ønsker og i den passende Alder, bliver jeres Adresse sendt afsted til det ønskede Land, og der maa saa Postboxsekretæren sætte den i deres Spejderblad, og først da kan der findes en i passende Alder. Hvis I derfor ikke har sendt Porto med, for saa svarer jeg jer med næste Post, ogsaa hvis jeg ingen Adresse har, saa tager det Tid, og navnlig hvis I ønsker Canada eller Australien. Husk altid at skrive Alder, for skønt jeg er blevet hel flink til at gætte Alderen efter Stil og Haandskrift, saa er det første det sikreste.

Denne Gang ønsker en voksen finsk Tropsfører Korrespondance. Hun kommer til vor Sommerlejr og vil gerne kende en paa Forhaand.

En bornholmsk Psp., 14 Aar, vil gerne have en fra Sjælland, event. København.

Der er en fra U. S. A. paa 11 Aar.

1 12-aarig fra Ungarn, 1 14-aarig fra U. S. A., 2 18-aarige fra England, 1 14-aarig fra England og 4 9-11-aarige fra U. S. A.

Og kom saa frem med jeres Ønsker!

Husk, hvis du ikke har Tid at fortsætte Brevskrivningen, altid at sende et venligt Afskedsbrev.

Skriv Navn og Adresse med Blokskrift!

Spejderhilsen! *Fromse.*

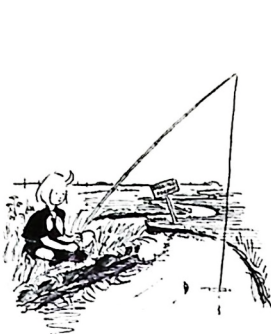
Elisabeth Flagstads Spejderskole

er en statsanerkendt Husholdningsskole, som ligger i Korinth paa Sydfyn.

Saa meget ved vist alle danske Pigespejdere om Spejderskolen. Men mon I ogsaa ved, at et nyt Skolenaar begynder den 1. September og varer til 1. Juli? Der er endnu enkelte Pladser ledige til næste Aar, saa hvis I er færdige med Skolen og søger huslig Uddannelse, hvorfor saa ikke faa den der, hvor I samtidig har Lejlighed til at være Spejdere?

Ved Henvendelse til Skolens Bestyrerinde: *Komtesse Naka Haugwitz, Korinth, Fyn*, kan I faa Skoleplan, som indeholder alle Oplysninger om Undervisning, Pris o. lign. De unge Piger, der er saa heldige at blive Elever paa Spejderskolen, faar en god Uddannelse af dygtige Lærere og oplever et ualmindeligt morsomt Kostskoleaar. Spørg bare gamle Elever — og dem findes der dog en hel Flok af efterhaanden, nu Skolen gaar ind i sit 27. Aar.

Spejderchefen

Med Glæde sidder hun Dagen lang

og venter paa Bid paa sin Medestang.

Men Krogen vil sig om Græsset sno.

— Tre Kilometer til nærmeste Bro!

DEPOTET JUNI 1948

Bøger, som vi længe har savnet

Aarets Gang i Naturen.....
Paa Ridderfærd.....indb. 7,50
Eventyret om B. P. (Prisen vides endnu ikke)

Painting-book

Udgivet af Verdenskontoret. Den indeholder Tegninger af Uniformer, Emblemer og Flag i alle anerkendte Korps Verden over 3,50

Brunø, uldne Ankelsocker

St. 7 3,85 - St. 8 4,40 - St. 9 4,75 - St. 9½ 5,10 - St. 10 5,70
1 Tekstilmærke pr. Par
Husk Købekortet ved evt. Bestilling

Er Lejrudstyret helt i Orden

ellers kan vi endnu tilbyde jer mange Nyheder
Hessianspose t/Patruljekogesæt 2,50
Patruljekogesæt 30,00

Enkeltmandskogesæt..... 16,00
Parafinbehandlede Papdaaser.. ½ kg 0,35, ¼ kg 0,45
gode til Sukker, Mel og lign.
Værktøjsmappe i godt vandtæt Stof..... 12,00
Kogerist, galv. sammenfoldelig 4,25
Økser. 4,95 - 6,05 - 7,75
do. Hylstre..... 4,25
Spader brugte 1,85, nye 5,50
do. Hylstre Stof 1,25, Læder 5,25

Nyheder

Terrakompas, vædskefyldt, meget lig Silia 18,50
Selvlysende Plade t/Brug i Morke..... 1,35
Kortmaaler paa Hjul (schweizisk Fabrikat).... 12,25
do. G. I..... 1,25
Bogen om Orientering..... hæft. 9,50, indb. 12,00
Alle Slags Kort fra G. I. kan bestilles her

Støt Hjælpefonden

Køb Verdensmærkatet 0,10

Pigespejderdepotet . LUNDGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøgade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaned for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 25. Juni 1948